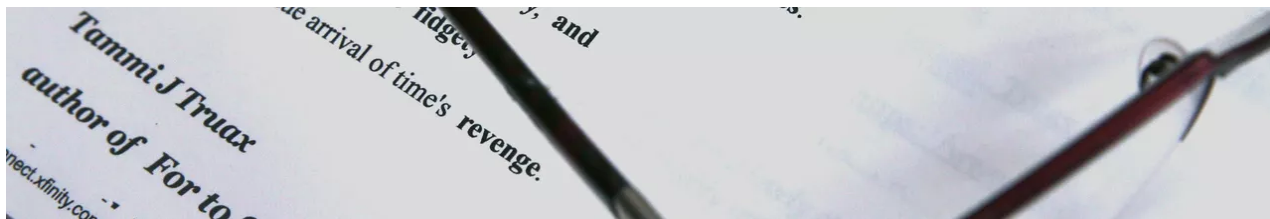

Making the Case for War: 20 Years Ago, Colin Powell Lied to the UN

sputniknews.com/20230205/making-the-case-for-war-20-years-ago-colin-powell-lied-to-the-un-1106970009.html

© AP Photo / Elise Amendola

© AP Photo / Elise Amendola

"Kolegové, každé prohlášení, které dnes udělám, je podloženo solidními zdroji," prohlásil sebevědomě. „To nejsou tvrzení. To, co vám dáváme, jsou fakta a závěry založené na solidní inteligenci.“

Na podporu svého případu Powell předložil satelitní fotografie, zvukové záznamy zadržovaných rozhovorů mezi iráckými vojáky, svědectví přeběhlíků na vysoké úrovni a dokonce i malou lahvičku s bílým práškem, která měla sloužit jako symbol pro Bagdádský předpokládaný antraxový program. Na první pohled se důkazy zdály robustní a dramatické.

Byl tu jen jeden do očí bijící problém: Nic z toho nebyla pravda. Satelitní snímky neukázaly to, co Powell tvrdil, že udělali, zatímco zvukové nahrávky a svědectví byly záměrně zmanipulovány. Více než 70 inspekcí OSN v Iráku v předchozích letech nenašlo absolutně žádný důkaz, že země vyvíjela chemické, jaderné nebo biologické zbraně. Po americké invazi v březnu 2003, byla i Bushova administrativa nucena přiznat, že Irák nevlastní ZHN.

I když pravda nakonec zvítězila, přišla za mimořádně vysokou cenu. Válka v Iráku měla za následek stovky tisíc mrtvých Iráčanů a více než 9 milionů vysídlených, podle údajů Watsonova institutu pro mezinárodní a veřejné záležitosti Brown University. Téměř dvacet let po americké invazi se Irák stále potýká se sektářským a politickým násilím, které rozpoutal vojenský debakl Washingtonu.

Jak mohla Bushova administrativa prodat válku založenou na pochybných zpravodajských informacích nejen americkému lidu, ale také velké části mezinárodního společenství? Možná ještě důležitější je, poučilo se americké politické a vojenské vedení ze své katastrofální invaze?

Aby Sputnik na tyto otázky odpověděl, hovořil s bývalými úředníky Pentagonu a ministerstva zahraničí, kteří byli na vlastní oči svědky směřování Bushovy administrativy k válce a vystoupili proti ní.

Anatomie lži

Snaha USA o invazi do Iráku začala nedlouho poté, co se prezident George W. Bush ujal úřadu v lednu 2001, podle vysloužilého podplukovníka Karena Kwiatkowského, který v měsících předcházejících Pentagonu sloužil jako senior analytik pro Blízký východ. válka.

Vysvětlila, že krátce po Bushově inauguraci začal viceprezident Dick Cheney obsazovat Pentagon, Radu národní bezpečnosti a klíčové americké zpravodajské služby velkým počtem politických jmenovaných, z nichž většina pocházela z neokonzervativních think-tanků. Tito jestřábí úředníci byli dlouholetými zastánci změny režimu v Iráku a tvrdili, že takový krok by USA umožnil posílit kontrolu nad Blízkým východem a „vojensky“ obklíčit sousední Írán.

Včera

Netrvalo dlouho a neokonzervativci v Bushově administrativě zahájili koordinovanou kampaň s cílem položit informační základ pro invazi do Iráku. Kwiatkowski řekl Sputniku, že od srpna 2002 byli analytici z Blízkého východu jako ona instruováni, aby neodporovali zpravodajským oznámením a brífinkům, které naznačovaly, že Irák vyvíjí zbraně hromadného ničení. Disidenti, kteří vyjádřili obavy ohledně pravdivosti těchto tvrzení, byli vyhozeni.

Tyto pochybné zprávy skončily nejen na Bushově stole, ale také na titulních stránkách *New York Times* a *Washington Post* .

I uprostřed tohoto impozantního propagandistického tlaku bylo mnoho z nejvyšších vrstev Washingtonu, kteří měli informace odporující oficiálnímu vyprávění o Iráku. Jedním z nich nebyl nikdo jiný než Colin Powell.

5. listopadu 2017, 10:47 |

V měsících předcházejících invazi Powell soukromě vyjádřil své pochybnosti o směřování Bushovy administrativy k válce britskému ministru zahraničí Jacku Strawovi a jeho vlastnímu náčelníkovi štábu plukovníku Lawrence Wilkersonovi. Jen několik dní před Powellovým nechvalně známým projevem v OSN obdržel americký ministr zahraničí od svých zpravodajských služeb dvě sdělení, která přímo vyvracela mnohá tvrzení uvedená v prezentaci.

„Myslím, že Powell, jako bývalý předseda Sboru náčelníků štábů, měl důvod vědět, že informace byly smyšlené v době, kdy pronesl projev, a myslím, že ve skutečnosti měl podezření, že byly vyrobeny v době, kdy je pronesl, ale rozhodl se promluvit tak jako tak z převážně politických důvodů,“ řekl David T. Pyne, který v letech 2000-2003 sloužil jako referent na Blízkém východě na štábu velitelství americké armády.

Pyne zároveň zdůraznil, že i kdyby Powell skutečně věřil, že Irák vlastní zbraně hromadného ničení, stále to není dostatečně silný důvod k invazi do země. Vysvětlil, že Irák byl po ztrátě šedesáti

procent svého vojenského vybavení a personálu v první válce v Perském zálivu v roce 1991 příliš oslabený na to, aby představoval velkou hrozbu pro své sousedy, natož pro USA.

Pyne poznamenal, že mnoho členů zpravodajské komunity sdílelo jeho hodnocení schopností Iráku. „Po osobní návštěvě ústředí CIA v Langley ve Virginii a rozhovoru s tehdejším ředitelem Národní zpravodajské rady Johnem C. Gannonem v říjnu 1999 vám mohu říci, že Irák nebyl ani na jejich seznamu pěti hlavních hrozeb. čas,“ řekl.

I když se Powell rozhodl své výhrady vůči Iráku zahodit, někteří nižší představitelé Pentagonu a ministerstva zahraničí se rozhodli nemlčet. Kwiatkowski i Pyne publikovali články před válkou v Iráku varující před možnými důsledky invaze.

Další disidentkou byla Ann Wrightová, americká diplomatka, která také sloužila 29 let v americké armádě jako plukovník. 19. března 2003, jen jeden den předtím, než USA vyslaly vojáky do Iráku, předložila Wrightová Powellovi svůj rezignační dopis.

Ponaučení?

Wright varoval, že mezi přípravou na americkou invazi do Iráku a rostoucí vojenskou angažovaností Bidenovy administrativy na Ukrajině existuje mnoho souvisejících paralel. Vysvětlila, že stejně jako byli odpůrci války v Iráku mlčeni, jsou ukrajinští skeptici rovněž zastrášováni, aby odtáhli linii jestřábí strany.

„Uvnitř vlády samotné existuje mnoho sporů o tom, zda pokračovat v rozdmýchávání války poskytováním spousty zbraní Ukrajině nebo kladením velkého důrazu na vyjednávání o příměří s cílem zastavit zabíjení. V zákulisí je spousta nesouhlasu,“ řekla.

Wright vyjádřil skepsi, že zastánci diplomacie nakonec ve Washingtonu zvítězí, protože USA „vždy potřebují nepřítel, aby udržely vojensko-průmyslový komplex v chodu“, a poznamenal, že hlavní dárci kampaní se podílejí na výrobě zbraní.

Podobné obavy vyjádřil Kwiatkowski, který poznamenal, že Washington během dvou desetiletí po irácké invazi neprovedl žádné zásadní reformy zpravodajské byrokracie. Zároveň jsou americké zdroje pro shromažďování lidských zpravodajských informací dnes ve skutečnosti slabší než v roce 2003. A konečně, rostoucí kontrola americké vlády nad zpravodajstvím a sociálními médii znamená, že pro Američany je stále obtížnější získat objektivní informace o mezinárodním vývoji. .

"Je obrovský rozdíl mezi hlášením z Pentagonu prostřednictvím Agentury obranného zpravodajství a pravděpodobně dalších amerických zpravodajských služeb a skutečnými událostmi a průběhem války na zemi na Ukrajině," řekl Kwiatkowski. "Kde jsou disidenti a kde je lidská inteligence na místě - a jak se to, co pozorují, dostává k americkému politickému vedení?"

Colin Powell's Career-Ruining UN Testimony

14 minutes ago

© AP Photo / Elise Amendola

Subscribe

International

India

Africa

Scott Ritter

Columnist

All materials

Once upon a time, Colin Powell was positioned to be the first African American President of the United States.

The journey of a man once considered to be the most respected person in America from a position where the Presidency of America was his for the taking, to being discredited as a liar and fabricator responsible for leading America to a failed war in Iraq, goes through the United Nations Security Council where, on February 5, 2003, Powell delivered an address that was intended to make the case for an American invasion of Iraq.

As junior officer in the Marine Corps in the 1980s, I only knew Colin Powell by reputation. When I joined the On-Site Inspection Agency in 1988, I was part of a team of inspectors implementing a landmark arms control agreement, the Intermediate Nuclear Forces (INF) treaty, which Powell, as the National Security Advisor to President Ronald Reagan, shepherded through the negotiations leading up to the treaty being signed, in December 1987, and through eventual ratification by the US Senate, in May 1988. I was part of a team of OSIA officers who were tasked with providing briefings to the US Senate Foreign Relations Committee in the spring of 1988, and I recall passing Colin Powell as we made our way to the Senate secure conference room.

Watch Ex-POTUS George W. Bush Admit ‘Brutal & Wholly Unjustified’ Invasion of Iraq in Freudian Slip

19 May 2022, 08:30 GMT

Generals who worked directly for the President of the United States tend to impress young Lieutenants that way.

My next interaction with Colin Powell was during Operation Desert Storm, in January 1991. I was a junior intelligence officer of the staff of General Norman Schwarzkopf, the Commander of US Central Command. We were two weeks into the war, and the coalition assembled by President George H. W. Bush to evict Iraq from Kuwait was being threatened by the possibility of Israel entering the war. Iraq was firing indigenously modified SCUD missiles into Israel, and the inability of the coalition to prevent these attacks was causing Israel to threaten to intervene and get the job done itself.

There was tremendous pressure on General Schwarzkopf to kill SCUDs, and the US Air Force had diverted thousands of sorties to western Iraq to accomplish that task. In late January, one of these sorties, flown by F-15 Strike Eagles, attacked a convoy of vehicles it claimed were SCUD missiles. The video tape of that strike was forwarded to Central Command Headquarters, in Riyadh, where US Air Force officers excitedly briefed General Schwarzkopf on the results — seven confirmed SCUD kills.

Eager to assuage Israeli concerns, Schwarzkopf held a press conference where he and the US Air Force component commander, Brigadier General “Buster” Glosson, played the tape while proudly proclaiming the US success in targeting and destroying Iraqi SCUDs.

There was just one problem — me. I was the battle damage analyst responsible for making the call on intelligence-based claims of SCUD kills, and my review of the Air Force tapes showed that what were being claimed as SCUDs were actually oil tankers, most probably sanction busters coming out of Jordan. The morning after General Schwarzkopf’s briefing, I prepared the official report on SCUD kills, and where it said “confirmed kills,” I put down “o.”

Soon after I submitted the report, I was confronted by a Colonel on Schwarzkopf’s staff, who asked me to “correct” the report. I told him the number was correct.

“When the Commanding General goes on record saying that seven Iraqi SCUDs were killed,” the Colonel said, “the report produced by his staff had better reflect those numbers.”

Председатель Объединенного комитета начальников штабов Колин Пауэлл указывает на авиабазы в Ираке во время презентации в Пентагоне, 1991 год

© AP Photo / Greg Gibson

I refused to change the report, noting that in my capacity as the officer responsible for ascertaining the accuracy of the numbers contained in the report, I could not claim seven kills when I knew that the number was zero.

I was fired on the spot.

Before I was escorted out of the bunker, I passed a copy of my report, together with a written analysis of why I believed the number to be zero, to the senior Defense Intelligence Agency representative in Central Command. He forwarded the report to Washington, DC, where it ended up on the desk of Colin Powell, who at that time was serving as the Chairman of the Joint Chiefs of Staff.

The long and short of it was that Colin Powell backed me up. He had my report assessed by DIA analysts, who backed up my analysis. While General Schwarzkopf refused to change the numbers, I did get my job back.

Colin Powell also had my back while serving as a weapons inspector with the United Nations Special Commission (UNSCOM), overseeing the elimination of Iraqi weapons of mass destruction. In the fall of 1991, the CIA made a concerted effort to remove from the ranks of UNSCOM three Americans who were “tainted” with the INF inspection experience. According to the CIA, the three persons, including myself, were “too soft” on Iraq because we insisted in following the letter of the law when it came to our mandate to inspect (similar to complying with the letter of the law while implementing the INF treaty.)

The matter reached the desk of Colin Powell, who immediately quashed the effort.

In September 1998, I finally had a chance to meet Colin Powell in person, during a conference in Aspen, Colorado organized by Teddy Forstmann, the CEO of Forstmann & Little, a major investment management company. Both Colin Powell and I were featured speakers at this event. We had a long conversation over breakfast, and then at lunch, where I was interviewed by Charlie Rose, Powell joined Sam Nunn and Henry Kissinger in rising to his feet to openly praise me as “a great American.”

On Anniversary of Invasion of Iraq, Ex-Arab League Chief Reflects on US Lies & Miscalculations

20 March 2022, 21:42 GMT

It remains one of the highlights of my life.

Later, when we found ourselves on opposing sides in the leadup to the US invasion of Iraq, Colin Powell remained a class act, refusing to engage in the tactics of character assassination used by other Bush administration officials when trying to refute my claims that Iraq no longer had weapons of mass destruction worthy of a US-led war.

No amount of good feeling and positive past history, however, could repair the damage Colin Powell did to his reputation in my eyes when he presented himself before the United Nations Security Council on February 5, 2003, and made a case for war that was composed entirely of lies, distortions, and fabrications.

U.S. Secretary of State Colin Powell holds up a vial that he said could contain anthrax as he presents evidence of Iraq's alleged weapons programs to the United Nations Security Council. (File)

© AP Photo / Elise Amendola

In my experience, Colin Powell had always represented the personification of a man of character who would always do the right thing.

But as I watched him spout lie after lie, I immediately saw him for what he truly was—an inadequate man who proved unworthy of the responsibilities given him.

Colin Powell had once said that his experience in Vietnam taught him that those in positions of power and authority could never again allow lies to shape policy when the lives of American servicemembers was on the line.

On that day, February 5, 2003, Colin Powell put the lie to that statement.

He failed the American people.

He failed the world.

He failed himself.

The man who could have been the first African American President had instead transformed into just another person of weak character, unable to put it all on the line when it mattered most to protect the lives of those whom he was sworn to serve.

© 2023 Sputnik. Všechna práva vyhrazena. 18+